

Arrest

nr. 153 585 van 29 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 26 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 april 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANDECASTEELE, die loco advocaat P. CLARYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is gehuwd met een Franse onderdaan.

1.2. Op 28 oktober 2014 dient verzoekster een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, met name in de hoedanigheid van echtgenote.

1.3. Op 27 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.10.2014 werd ingediend door:

Naam: G Voornaam: P Nationaliteit: Thailand

(....)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor de maanden oktober - december 2014 voor waaruit blijkt dat hij in deze periode tewerkgesteld was als bedrijfsleider (O'sen Trade).

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon heden beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Immers, er werden loonfiches voorgelegd uit de zelfstandige beroepsactiviteit van de referentiepersoon. Aangezien bij het bedrag dat de referentiepersoon maandelijks uitgekeerd krijgt nog geen rekening werd gehouden met de alle inhoudingen (personenbelasting, sociale lasten,...) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Er werden geen overige documenten voorgelegd.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van het wettelijkheidsbeginsel, dat zij als volgt uiteenzet:

"Conform artikel 42 §1, tweede lid Vw. mag verwerende partij een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch weigeren indien de echtgenoot geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen.

Gezien in casu de inkomsten van de echtgenoot de minima overstijgen en er minstens ernstige aanwijzingen waren (de Heer G is pas 27 jaar en op het moment van de aanvraag pas 3 jaar zelfstandige) diende tegenpartij een behoeftenanalyse te maken, wat zij heeft nagelaten door de aanvraag op de in de beslissing vermelde redenen af te wijzen."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Waar verzoekster stelt dat er geen behoeftenanalyse werd uitgevoerd, gaat zij kennelijk voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de voorgelegde loonfiches niet kunnen aanvaard worden als afdoend bewijs van toereikende bestaansmiddelen, doch ook dat er geen andere documenten werden voorgelegd. Het betoog van verzoekster die zelf heeft nagelaten alle dienstige stukken voor te leggen faalt om die reden.

Het gaat in casu om een aanvraagprocedure waarbij verzoekster in de gelegenheid wordt gesteld om alle dienstige gegevens aan de administratie over te maken.

Zoals reeds aangegeven, kan verzoekster niet dienstig voor de eerste maal stukken bij haar verzoekschrift voegen om de regelmatigheid van de thans bestreden beslissing te beoordelen."

2.3. In casu blijkt uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat de voorgelegde loonfiches, die werden voorgelegd als bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon, met name de Franse echtgenoot van verzoekster, niet als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen kunnen worden aanvaard. De gemachtigde stelt vast dat bij het bedrag van het maandelijks uitgekeerd loon nog geen rekening werd gehouden met alle inhoudingen die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken. Verder stelt hij vast dat geen overige documenten werden voorgelegd. De gemachtigde besluit dat uit de voorgelegde bewijzen niet afdoende blijkt dat de

referentiepersoon heden beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Verzoekster voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden om een verblijfsrecht te bekomen als familielid van een Unieburger.

2.4. Het wettelijkheidsbeginsel houdt kort gezegd het respect in voor bestaande regelgeving. Verzoekster voert aan dat de gemachtigde heeft nagelaten een behoefteanalyse te maken conform artikel 42, §1, tweede van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze bepaling luidt als volgt: *“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.*

2.5. In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt niet betwist dat de verzoekster bewijzen van bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon heeft voorgelegd. Het bestaan en de aanwezigheid van bestaansmiddelen wordt niet ter discussie gesteld, noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen. Wel worden de voorgelegde bewijzen niet aanvaard als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.

Indien de gemachtigde meent dat niet voldaan is aan de voorwaarde van toereikende bestaansmiddelen, dient hij, gelet op het gestelde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot een behoefteanalyse. De gemachtigde is immers verplicht om *“volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [te] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 *“il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics.”*)

2.6. De Raad bemerkt geen aanwijzingen in het administratief dossier of in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat de gemachtigde is overgegaan tot een concreet onderzoek van de persoonlijke situatie van de verzoekster en haar Franse echtgenoot, met name een beoordeling van hun eigen behoeften.

Aldus is de gemachtigde niet tegemoet gekomen aan de verplichting om conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, om in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Franse referentiepersoon en verzoekster, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

2.7. De verwerende partij stelt in haar nota dat er geen andere documenten werden voorgelegd zodat het betoog van verzoekster die zelf heeft nagelaten alle dienstige stukken voor te leggen om die reden faalt.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekster en de Franse referentiepersoon, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Nochtans geeft verzoekster in haar verzoekschrift, met name in de uiteenzetting van het eerste middel, concrete elementen aan die bij deze concrete behoefteanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen: *“Zo diende de DVZ o.a. rekening te houden met het gegeven dat de situatie van de Heer G en verzoekster aanzienlijk is gewijzigd door de migratie van het gezin vanuit China naar België in oktober 2014, waardoor zij als het ware een nieuwe start nemen in België. Verzoekster legt thans alle stukken voor waaruit blijkt dat zij en de Heer G in China met het inkomen uit de vennootschap en hun beider inkomsten uit loondienst over een ruim inkomen beschikten (de levenskost in China is ook niet vergelijkbaar). Aangekomen in België diende de Heer G zich toch enigszins professioneel te heroriënteren, en verzoekster is momenteel niet beroepsmatig actief gezien zij intensieve cursussen Nederlands volgt.”*

2.8. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van drie maanden werd genomen met miskenning van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige middelen behoeven derhalve geen verdere bespreking.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in de voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 27 april 2015 werd betekend niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekster zonder eerst conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 27 april 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES